

SCHEIN GÁBOR

(kard és sisak)

*A határt egy kedves szőke lány védte.
A sövény mögött kamerát és géppisztolyt
sejtettünk, de a vívóbajnok szívére
így is leszállt a jókedv, hosszú böjt után
épp ilyen dimenziókra vágyott: a karcsú kéz
a hajtást visszatörte, s míg a reflektor
odvában a levegő életre kelt, forgott
alatta az indigócímer. Aztán felnyílt*

*a sorompó, és a sávok éjbe vesztek.
A dombfátylak mögül néha kicsapott
egy erdő, s mintha a sötét egy mindentől
elszakított agy pályáján sodort volna,
a vívóbajnok elhadarta a szabályos
vágások nevét: szemből olykor egy
szélvédő ezüstje villant, és bár tudtuk,*

*nem kapunk többé se jelet, se esélyt,
mégis elhittük, hogy ez lesz a várva várt
próba, az éjszakai műsorok szpikereinél a
futómű surrogása is jobb volt. A vívóbajnok
ekkor arca elé tolta sisakját. Az ilyen perc
mindig veszélyes, enyhület jön, „morál
és politika”, de most az ébrenlét foszló
peremén fel tudta tartami az első támadást:*

*előttünk az út szennyes tófenékké
váltzott, s amint a vívóbajnok ledobta
sisakját, előbukott alóla a barna,
rothadó hinár. És merültünk, és merültünk.
Távolságok, városnevek. A szőke lány
mosolyogva hajolt előre a fülkéből,
felénk nyújtva két fehér, üres útlevelet,
és mire visszanéztem, belepte őt is az iszap.*